

РЕШЕНИЕ

№ 1302

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 01.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9494** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от Б. Х. Е., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-177/12.09.2023г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-707/18.07.2023 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/07.06.2023г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване. В жалбата се твърди, че обжалвания административен акт е постановен в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при непълнота на доказателствата, с което се релевира и основанието необоснованост на акта. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание се явява лично, като претендира, че е работил 16 години при условията на втора категория труд.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Излага подробни съображения в депозираните писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по оспорването.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните

и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От фактическа страна, между страните не е спорно, че жалбоподателят Б. Х. Е. е подал заявление вх. № 2113-21-570/07.02.203 г.(л.46), с което е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което са приложени изискуемите документи, удостоверяващи осигурителен стаж и възраст и осигурителен доход съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж.

Към заявлението е приложено удостоверение Образец УП-30 изх. № 94-Б-14 от 19.02.1993 г. (л.86), издадено от СП „Т.“ С., с вписан осигурителен стаж както следва: за периода от 01.09.1978 г. до 01.12.1983 г. – 5 г. 03 м. и 00 дни, на длъжност „помощник технически ръководител и организатор строителство“; за периода 01.12.1983 г. – 31.12.1984 г. 1 г. 01 м. 00 дни, на длъжност „арматурист“; за периода 01.01.1985 г. – 01.04.1987 г. – 2г. 03 м. 00 дни, на длъжност „организатор строително производство“; за периода 01.04.1987 г. до 03.05.1989 г. – 2г. 01 м. 00 дни, на длъжност „арматурист“ и за периода 03.05.1989 г. – 15.02.1993 г. – 3 г. 09м. 10 дни, на длъжност „организатор строително производство“.

С разпореждане № [ЕГН]/07.06.2023 г. на жалбоподателя е определен размер на личната пенсия за осигурителен стаж пожизнено по чл. 99, ал .1, т. 2, б. „д“ КСО в размер на 853.55 лв., при зачетен осигурителен стаж от първа категория по чл. 104, ал. 2 КСО 0 г. 01 м. 07 дни, осигурителен стаж от втора категория 04 г. 04 м. 29 дни, осигурителен стаж от трета категория 27 г. 10м. и 27 дни. На основание чл. 104 КСО общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория е 33 г. 07 м. 05 дни.

Разпореждането е обжалвано с жалба пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с процесното решение я е оставил без уважение като неоснователна и е потвърдил издаденото разпореждане.

Решението е връчено на жалбоподателя на 19.09.2023 г., видно от приложеното на л.134 от делото известие за доставяне.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л. 135/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че решението, с което е потвърдено процесното разпореждане е издадено в съответствие с материалния закон.

Фактите не са спорни между страните. Спорът по делото е концентриран в това дали осигурителен стаж по удостоверение Образец УП-30 изх. № 94-Б-14 от 19.02.1993 г. е от втора категория, както твърди жалбоподателят или е от трета, както е приел органът.

В УП-30 изх. № 94-Б-14 от 19.12.1993 г. е посочено, че положеният труд е от втора категория съгласно т. 26 ПКТП и т. 6би ПКТП. Заеманата за спорните периоди – от 01.01.1985 г. до 01.04.1987 г. и от 03.05.1989 г. до 15.02.1993 г., длъжност от жалбоподателя е „организатор строително производство“. Спорът по делото е дали положеният труд за тези два периода следва да се зачете като такъв от втора категория.

Съгласно чл. 26 ПКТП от втора категория труд е положеният от строително-монтажни работници (без дърводелец по ремонт и поддържане, стъклар, гипсаджия, дърводелец-паркетчия, работници по подови покрития и настилки, строителен бояджия, тапетаджия и фаянсаджия), работещи непосредствено на обектите от строително-монтажната дейност (включително ново строителство, реконструкция, модернизация и ремонт), във водопроводно, инженерно, мостово, пътно, мелиоративно и минно строителство, монтаж на машини и електро-технологични съоръжения и оборудване, строителство и монтаж на енергийни обекти и съоръжения, както и на съобщителни мрежи и съоръжения в специализираните строителни, монтажни и ремонтни фирми и организации. Началник на строителен обект при изграждане на промишлени стоманобетонени комини. Машинисти на всички видове строителни и пътни машини. Работници по изграждане на специализирани шахтови кладенци тип "Р.". Работници в производството на строителна, силикатна, облицовъчна, подова керамика и строителни облицовки. Работници в производството на изолационни и хидроизолационни материали: каменинови и киселиноустойчиви изделия, изолационни пана, шистопорит и керамзит. Работници, заети в производството на бетонови и стоманобетонени конструкции и изделия. Работници, заети в производството и полагането на асфалт и асфалтово-бетонни смеси.

За да попадне в обхвата на цитираната разпорежба е необходимо спорният труд да бъде положен непосредствено на обектите от строително-монтажната дейност, каквото не се установява в случая. До различен извод не води и представеното от жалбоподателя ПМС № 70/05.07.1990 г.

В съдебното производство, с оглед правилото на разпределяне на доказателствената тежест в процеса, жалбоподателят не е посочил нови факти или доказателства, с които да докаже категорията труд, които е полагал в релевантните периоди. Съгласно чл. 104, ал. 10 КСО категорията труд не може да се доказва със свидетелски показания, но с такива могат да се доказват мястото и естеството на изпълняваната работа, както и да се установяват факти и обстоятелствата във връзка с условията на полагане на труд, и други обстоятелства, от които може да се направи правен извод относно категорията труд. (В този смисъл виж решение № 7822/20.07.2007 г. по адм. д. № 1368/2007 г. на ВАС, VI о.; решение № 3868/19.03.2014 г. по адм. д. № 16342/2013 г. на ВАС, VI о.; решение № 6631/19.05.2014 г. по адм. д. № 2946/2014 г. на ВАС, VI о.; решение №

15517/18.02.2014 г. по адм. д. № 8391/2014 г. на ВАС, VI о.). От жалбоподателя не са ангажирани доказателства, включително и разпитване на свидетели, поради което, с оглед тежестта на доказване, следва да се приеме за недоказано твърдението му, че полагания труд е от втора категория. От представената трудова книжка № 84/01.09.1978 г. не съдържа данни относно естеството на полагания труд, поради което сама по себе си не е достатъчна за доказване на твърдените от жалбоподателя благоприятни за него факти. По силата на чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки или с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя. Представените по делото документи не водят до извод за полагане на труд при условията на втора категория.

Аналогични изводи следват и по отношение посочената т. бби - работници в специализираните строително-монтажни фирми и организации: дърводелец по ремонт и поддържане, стъклар, гипсадгия, дърводелец-паркетчия, работник по подови настилки и покрития, строителен бояджия, тапетадгия и фаянсадгия. Работници, заети в производствените, комплектовъчните и силозните бази. Работници от специализирани ремонтни бригади и звена на фирми и предприятия, извършващи ремонт на място, на строителни и пътностроителни машини в строително-монтажната дейност и производство на строителни заготовки. Инженерно-технически работници до началник на строителен обект включително. Видно е, че „организатор строително производство“ не попада сред изброените длъжности и дейности, като от събраните по делото доказателства не се и установява противното.

По изложените съображения съдът намира, че правилно е прието, че трудът, положен за спорните периоди не следва да се приеме за такъв от втора категория.

Като последица от неуспешно проведеното обжалване на административния акт и своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция, следва и възлагането на разноските да е в тежест на жалбоподателя. Ето защо Б. Х. Е. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националния осигурителен институт град сума в размер на 100 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 143, ал. 3 АПК. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Б. Х. Е. срещу Решение № 2153-21-177/12.09.2023г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 1012-21-707/18.07.2023 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/07.06.2023г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА Б. Х. Е. да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

